

Выходитъ во Львовъ ще Вторника, Четверга и Суботы
кажды рукою съятыя о 4-й год. попол. Литер. додатокъ
"Библиотека наизнам. певестей" выходитъ по 2 печат. ар-
хивъ каждого 16-го въ посыпомъ для каждого мѣсяца.

Редакція, администрація и экспедиція подъ Ч. 44 улицы
Галицка.

Всѣ листы, посылки и рекламаціи належать пересыпомъ
подъ адресомъ: редакція и администрація "Дѣло" Ч. 44 ул.
Галицка.

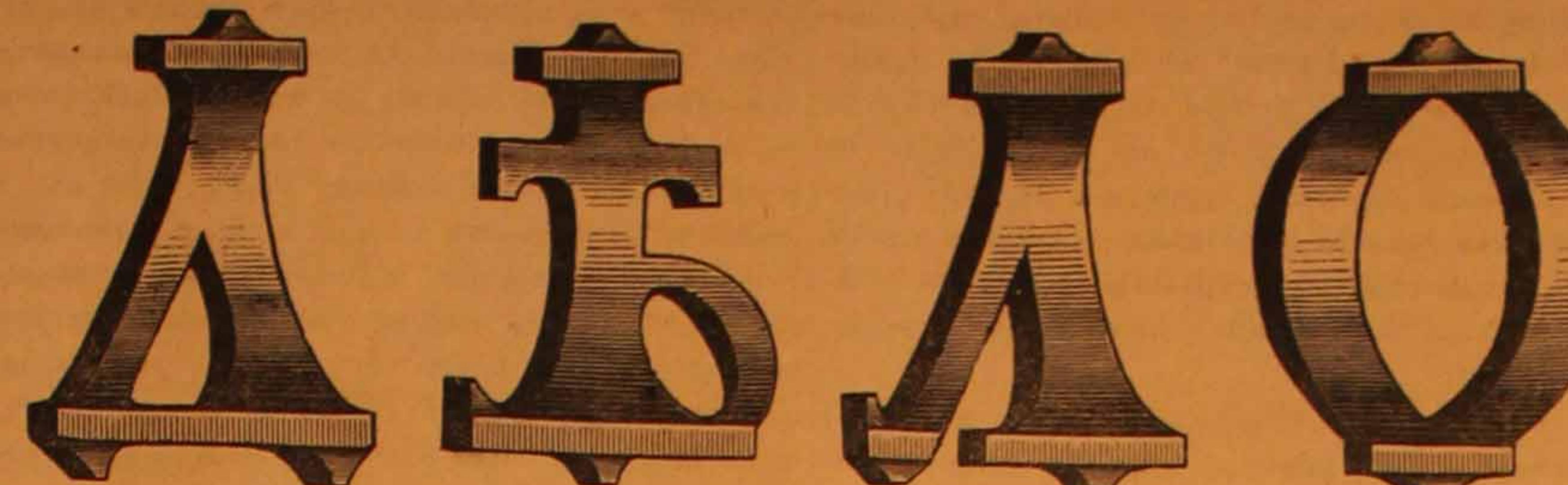
Рукописи не засыпаются только на поперечине застег-
жено.

Поодинокое число стоитъ 12 кр. а. в.

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. а. в. отъ однихъ
страницъ початковъ.

Рекламаціи неопечатаній вольный бѣгъ порта.

Предплату належитъ пересыпомъ франко (наилучше
почтовымъ пересыпомъ) до: Администраціи часописа "Дѣло"
ул. Галицка, Ч. 44.

Отъ о. Стефана Качалы

одержуемо слѣдующе письмо въ справѣ б. ру-
стикального банку:

Перечитавши и разважающи гадки пода-
нія п. И. Онишкевичемъ, ц. к. нотаремъ въ
Зборовѣ, въ статіи "Банкъ рустикальный" (ч. 26, "Дѣло" с. р.), одержавъ я бѣгъ другого
народолюбца письмо, котре хочу предложити
Вноважанымъ читателямъ до разваги. Отъ
оно:

"Доминуючю и пекую спровою кра-
вою въ нынѣшній хвили есть крахъ банку
селянскаго. Сеся хвили есть въ дуже а дуже
богато взглядахъ важною що до своихъ на-
слѣдствъ. Есть она важною бѣгъ взглядаами и
экономичнмъ и соціальнмъ и политичнмъ,
а навѣть якъ сердь незавидныхъ обетавинъ
краевыхъ, есть сеся хвили и вагающаяся въ
нѣй спровою банку важною и бѣгъ взглядаомъ
національнымъ. Близше увасаднти тои важно-
сти не потребую; каждый мыслячай се уважа.
Не належитъ про-те сеи хвили валижати, не
належитъ лишити свое поле чужимъ роботни-
камъ "на смѣхъ — на роутрату" — а дѣлати
тымъ бѣльше, що есть случайность и рату-
вати народъ покривденій и разъ на дѣлѣ
заявить, що спровою руска — то спровою тѣсно
сполучена съ идею демократизму."

"А власне що до наприму сего дѣланя,
насунулася менѣ гадка, котру осмѣялося Ва-
шому судови удѣлити."

"Звѣстно, що анѣ кураторія... анѣ ли-
квидація банку рустикальнаго въ тѣмъ складѣ
и въ такїй формѣ якъ теперъ, не будуть у
тимущого загалу довѣрія; ба скажу, впростъ
противно, кураторія взяла въ опѣку вѣрите-
льствъ и бувшихъ функціонерѣвъ банку, а тѣ-
сно се нею ввязана ликвидація, ще тяжше при-
давила народъ, якъ самъ бл. п. банкъ. Эъ то-
го поводу завдававъ бувъ посолъ на соймъ
краевый, о. Ник. Сѣчинський предсѣдатель въ
т. в. клубу селянскому, гр. Потоцкого и п.
Поляновскому, абы скликали членовъ его
клубу для нарады надъ акцію ратунковою
селянства. Завдаванье се встало безъ отпо-
вѣди, — а народъ безъ опѣки, хочь бѣгъ того
часу богато часу минуло. Думаю про-те, що
вже не пора давше выжидати акцію ратунко-

вои бѣгъ сего клубу, а спеціально бѣгъ его пред-
водителівъ и бѣльости зложеніи въ польской
шляхты, а заманифестуватися, що послы Ру-
сина суть и природными и дѣйственными опѣ-
кунами своихъ выборцівъ и въ загалѣ свого
народа; належитъ на дѣлахъ ее доказати, на-
лежитъ публично письмомъ отвертъмъ до
всѣхъ громадъ заявить нещиро акцію поль-
скихъ гегемонівъ, а передъ судомъ публич-
нимъ належитъ намаркувати Русинамъ свои
тенденціи демократичнѣ на дѣлѣ."

"Подаю про-те развагаѣ Вашої, чи не бу-
ло-бѣ на часѣ въ пороумѣніи съ ініціаторомъ
сеи спровою о. Ник. Сѣчинськимъ скликати
русихъ пословъ соймовихъ до завязання клу-
бу ратункового, котрый застановивъ бы надъ
серіознмъ положенемъ народа, споводова-
німъ крахомъ банку рустикальнаго. Клюбъ
сей чи комітетъ мавъ бы застановитися надъ
способомъ, въ якій найкористнѣше для дов-
жниковъ далисъ бы роамотатися ихъ спровою,
выдати отовзу до селянства, перестерѣгаючи
передъ дѣланьемъ кураторії... и поручаючи
имъ якусь певну одностаїну въ цѣломъ краю
директиву взглядаомъ поступованія супротивъ
успопшого банку. Наконецъ могъ бы комітетъ
застановитися, що есть пѣстава и способъ по-
тягненія до отвѣчальности, якъ особисто такъ
и грошевої, бувшихъ функціонерѣвъ цен-
тральнихъ и повѣтowychъ сего банку."

"Може уважаєте за умѣстне въ еїй спровою
порозумѣти съ товаришами соймовими..."
Уважаю поданій повыше мысли доповне-
ніемъ свѣтлыхъ радъ п. И. Онишкевича. Особливо
коли-бѣ мали творитися комітеты по
округахъ судовыхъ, то ініціатива и напрямъ
мусять выходити бѣгъ якогось поважного тѣла,
котримъ стався бы комітетъ центральный,
зложенный зъ русихъ пословъ.

Порозумѣти менѣ съ поодиночими пп.
послами трудно; чиню тое посредствомъ "Дѣ-
ла". Коли-бѣ вноважаній товаришъ згодилися,
можна-бѣ, запросивши ще іншихъ лицъ для
обговоренія спровою, вѣхатися по Томинѣ не-
дѣли у Львовѣ.

Стефанъ Качала.

Подаючи письмо о. Стефана Качалы, пред-
сѣдателя клубу русихъ пословъ, мы мусимо
зробити при тѣмъ свою увагу, що ухвалы

рускихъ пословъ и мужевъ довѣрія въ дѣлѣ
рустикального банку — мали-бѣ бѣльше зна-
ченіе, коли-бѣ вийшли передъ днемъ 26-го
марта, коли то отбудется загальний зборъ
членовъ банку. Репрезентація Русиновъ
могла-бѣ оповѣстити свою програму для
вѣдомости членовъ збору зъ 26-го марта,
а на зборѣ може-бѣ и знайшлися лю-
де, котрѣ-бѣ єи взяли подъ розвагу. По
зборѣ членовъ банку и по дефинитивныхъ
его рѣшенихъ — зборъ русихъ пословъ и
мужевъ довѣрія не буде мѣгъ вже ставити
програму, а буде мусевъ обмежитися на
ухвали, котрій линь могутъ дати директиву
довжникамъ, якъ поступати себѣ супротивъ
ухваленого вже проекту ликвидації. Безпе-
речно, що и такій ухвалѣ мали-бѣ свое ве-
ликое значеніе, але кождай зрозумівъ, що бо-
гато бѣльше значила-бѣ ще передъ тымъ —
програма Русиновъ.

ДОПИСІЙ.

Зъ Черновець.

(а) ("Руска Бесѣда" въ Черновицяхъ.) Дня 15.
лютого с. р. святкували буковинські Русини
въ Черновицяхъ 15-лѣтній роковину істновання
товариства "Руска Бесѣда", котре 1869 р.
основане для поднесенія товариського руского
житя въ Буковинѣ покойнимъ о. Василемъ
Проданомъ и другими патріотами, — 1879 р.
замѣнилося въ літературне товариство, що
поставило себѣ за цѣль: "підносити просвѣту
въ рускому народу черезъ пожиточні творы
всѧкого рода и підносити товариске житїе"
(§. 1. статутъ).

Якъ довго живъ покойний митрополитъ
Евгеній Гакманъ, котрый не хотѣвъ Русин-
овъ давити, и якъ довго правительство по-
цирало Русиновъ на Буковинѣ, такъ довго
числила "Бесѣда" черновецка поважне число
членовъ, особливо зъ православного руского свя-
щенства; якъ же митр. Евгеній померъ а въ
консисторії православной почавъ іншій духъ
вѣяти, а ще бѣльше, якъ правительство ли-
шило Русиновъ буковинськихъ своїхъ судьбъ,
не интересуючись бѣльше о ихъ матеріальн-
и проф. Еротей Пигулакъ.

Святкованье памяти Т. Шевченка въ вѣденській "Сѣчи".

Письмо зъ Вѣдна.

II. По отчитанію телеграмъ слѣдувала частъ
забавна. Пѣсни малорускій и славянській, гра-
на фортеціяхъ и спѣви-сольо переплѣтали бес-
ѣды, котрій були короною тогого вечера и на-
дали ему велике значеніе. Мушу напередъ
згадати, що поліційній комисаръ не хотѣвъ
въ початку дозволити держати бесѣды, ажъ
за интервенцію посла о. Озаркевича, — за-
що тутъ нехай буде ему высказана сердечна
подяка, — звикъ и черезъ тое не утерпѣла
свобода слова.

Першій вголосився до слова п. Ольхови-
чич и говоривъ бѣгъ имени "Ognisk-a". Що
згадавъ про смерть Волод. Барвіньского, надъ
котрого могилаю вѣшили и добромыслячі
Поляки. Повела ихъ туды жажда отдать честь
непохитному характеру борця за чисту на-
родну идею. Могли-бѣ Поляки и при іншихъ
нагодахъ ити руку въ руку съ Русинами.
Що такъ не есть, — виннѣ тому историчній
блуды. Роблено вгоду люблинську, але зро-
блено єи фальшиво. Не хочемо критикувати
дѣль батьківъ напихъ, скажемо однакъ, що
дѣль молодїжі валижати буде, чи уладите вже
разъ модни vivendi мѣжъ сусѣднми народами.
Нехай лишь молодїжъ вшите себѣ добре
въ душу завѣтъ "рѣвнити съ рѣвніми и вѣль-
ніи съ вѣльними", и нехай після него посту-
пав. Тіи слова нехай не будуть толькъ фра-
кою, але правою и провѣдною идею ихъ бу-
дуть доловю всѣ мы побнѣчні Славяне и, якъ

слови бесѣдника — "негув права другого на-
рода, кто зъ Поляковъ дочче тое, що другому
народови святе, той не заслугує на назу честно-
го Поляка и не повиненъ называтися синомъ
того народа, котрого права доптаній другими,
котрій отже повиненъ умѣти цѣнити и до-
рожити правами другихъ народовъ... Опданай-
мося", — закончивъ бесѣдникъ — "и взаимно-
ю толеранцію зробѣть завдатокъ лучшио бу-
дучності, котра почиває въ рукахъ
молодїжі!" Се слово Поляка рѣдко, дуже
рѣдко чуване, а ще рѣдше въ чинахъ заявля-
ючися, принали Русини и всѣ Славяне дуже
прихильно. Коби лишь бѣльше польской мо-
лодїжі такъ благородно думало а і послія то-
го поступало, якъ се высказавъ п. Ольховичъ,
та ще коби и батьки у такихъ своїхъ синівъ
навчилися уважати и поважати насъ, якъ
"рѣвніхъ" та "вѣльнихъ"... Але, жаль скла-
ти, на дѣлахъ всѣго тогого добра не видно...

Другимъ по чергѣ бесѣдникомъ бувъ п. Ландавъ, котрый говоривъ бѣгъ імені студен-
тівъ Великороссії. Его прекрасна, дуже сер-
дечно принятія бесѣда, ось що высказувала:
"Мы Великоросси хилимося передъ вашимъ
геніальнимъ Шевченкомъ. Вся россійска прав-
дива інтелигенція симпатизує съ народомъ ма-
лорускимъ, бажає такъ якъ себѣ и ему луч-
шио долѣ. Шевченкові ідеї одушевляють єи,
а она проповѣдує їхъ, сьогодні терпнть
такъ само, якъ терпнть Шевченко. Але на-
стане часъ, що склониться терпнть єи, що на-
стане лучша доля для народовъ Россії, що
вайде зоря свободы. И тогоды свободнй подамо
собѣ долоню всѣ мы побнѣчні Славяне и, якъ

мѣжъ Славяними не було пановъ и рабовъ, а
щобъ усѣ Славяне стали рѣвніми союзниками,
свободнми братами. Отрадно почути, що и
мѣжъ другими братнми славянськими наро-
дами рождається такій самій думки; єсть се вора
красної будучности. Коби лишь голоси тѣ
не були одинокими, коби ідеї правдивого бра-
терства Славянъ чимъ разъ бѣльше охвачували
и сполучали дѣти Слави въ свободну грама-
ду! Въ дальшій промовѣ звернувся бесѣдникъ
до нашого посла о. Озаркевича, і піднѣши

горячими словами его заслуги якъ щирого за-
ступника нашого народу и исповѣдника слав-
янської федераціонної ідеї, ванѣть тоасть
въ єго честь.

Посоль о. Озаркевича короткими словами
подякувавъ за признанье, заявляючи, що спов-
няє лишь свїй обовязокъ, и заввзываючи Сла-
вянъ до взаимної толеранції.

Дальше промовлявъ кореспондентъ "Кла-
ї-у" п. Смульський бѣгъ імені польского ро-
ботницкого товариства "Zgod-a". "Честь вамъ," —
сказавъ бѣгъ — що поминаєте память хлопського
сина, котрый терпнть и умеръ за свїй на-
родъ. Вашъ великий поетъ єсть дорогимъ для
кождого честного чоловѣка, до якої народно-
сти и не належавъ-бѣ. А ви, коли сповните
єго програму, коли высвободите вашъ народъ,
вашого простолюдина, въ підь гнєтучихъ об-
ставинъ, доживете красної долѣ. Говорять ча-
сто о згодѣ мѣжъ нами а вами, с. в. мѣжъ
Поляками а Русинами. Говорится неразъ бо-
гато фразъ, витягався старій заплѣнѣнїй доку-
менты и кричиться, що понеже мы въ однѣмъ
краю живемо, — мѣжъ нами згода бути му-

Предплати на "Дѣло" для Австро-Імп.: для Россіи:	
на пѣмій рѣкѣ . . .	12 кр. на пѣмій рѣкѣ . . . 12 руб.
на пѣмій року . . .	6 кр. на пѣмій року . . . 6 руб.
на четвертъ року . . .	3 кр. на четвертъ року . . . 3 руб.
за код. "Библиотека":	за код. "Библиотека":
на пѣмій рѣкѣ . . .	16 кр. на пѣмій рѣкѣ . . . 16 руб.
на пѣмій року . . .	8 кр. на пѣмій року . . . 8 руб.
на четвертъ року . . .	4 кр. на четвертъ року . . . 4 руб.</td

Ведея нашей гадки повинна „Бесѣда“ передовѣмъ каждого интеллигентного Русина, що въ Буковинѣ, а не лишь въ Чернѣвцяхъ жіє, яко члена до себе пригорнути. Заразомъ повинна „Бесѣда“ притягнути мѣщанъ черновецкихъ, а мы ручимо, що чоловѣкъ „єсть академичнымъ достоинствомъ“ або єсть „высвященіемъ“ або єсть „судейскимъ патентомъ“ зовѣтъ нѣчто на тѣмъ не стратить, якъ побѣдь него везде каменичный панъ, або властитель фіякровъ, або якои рукодѣльнѣ, а хочь-бы лишь чествый, свѣтла бажаючій роботникъ. Противно, на тѣмъ выскали-бъ мы всѣ Русины, бо мы взаимно дѣявались-бы, погляды наши вымѣнивали, потребы высвѣчували и, де по-трѣбно, постаралися о те, щобы все було такъ уладжене, якъ наше добро сего вымагає. Мы становили-бъ тогда силу, и нась яко Русиновъ поважано-бъ, — не такъ, якъ сегодня, де Русиновъ въ Буковинѣ всѣ бевъ вынятку за нѣщо мають... Тяжко се казати, но не ма-нѣмо себе, а скажѣмъ собѣ правду въ очи.

„Бесѣда“ мусить зреформуватися іп сарі-
те et membris, бо она сегодня мертвa. „Бесѣда“
есть нѣбы-то литературнымъ товариствомъ, а
вмирає торбкъ Володимиръ Барвѣнський, ви-
менитый рускій публіцистъ и писатель, —
„Бесѣда“ не хоче помимо зазывовъ выслати тe-
леграму кондоленційну на его похоронъ; свят-
кують память Шевченка — „Бесѣда“ Шев-
ченка не знае, и пр. и пр. Буковиньска „Рада
Руска“ скликувала була пôдъ проводомъ пок.
проф. Онишкевича зборы Русиновъ въ лока-
ляхъ „Бесѣды Рускої“ для спольнои нарады;
що робити, щобы Русиновъ буковинскихъ
двигнути въ матеріального и духового упадку
та въ политичной ничтожности. Були се дуже
оживленій зборы. Можна було тамъ послухати
дуже здоровій и высоко-патріотичній гадки.
Чимъ-разъ бôльше селянъ и мѣщанъ горну-
лося на тѣ зборы и брали горячій удѣлъ у
всѣхъ повысше наведеныхъ пытаняхъ. Но нѣ-
коли не явилися на зборахъ знатнѣйшиi члены
„Бесѣды“, котрiй собѣ изъ зборовъ навѣть кеп-
кували, то кажучи, що они „люде науки“ а
съ политикою не мають дѣла, то думаючи, що
удѣлъ въ тихъ зборахъ перешкодить имъ въ
авансѣ и пр.; а если и появився коли одинъ,
то зновъ робивъ непотрѣбный заколотъ. Аран-
жуvali „Союзане“ вечерницѣ въ локаляхъ
„Бесѣды Рускої“, — члены „Бесѣды“, навѣть
выдѣловiй, узнали отвѣтнымъ демонстративно
не приходити на тѣ вечеры, и пр., и пр. —
Вытыкаємо тiи блуды не въ той цѣли, щобы
сварню разпочинати, но щобы „Бесѣда Руска“
ступила на добру дорогу.

Щоби „Бесѣда Рука“ гдно отповѣла задачи огнища русского литературного житя въ Буковинѣ, мусить доконче передовсѣмъ

сять. Я протестую противъ того слова. Згода не мусить бути, але може бути. А може бути згода лишь тогды, якъ буде спольность интересовъ. А спольными будутъ ваші интересы ажъ тогды, коли Поляки, такъ якъ вы се робите, ввернутся до свого простого люду, щобъ дати ему культуру и придбати ему щасливѣйше житъе. Тогда мы безопасно вйдемося!“ Бесѣду тую приняли всѣ присутнї гучнымъ оплескомъ.

Именемъ Сербовъ промовлявъ п. Николичъ. И его бесѣда зробила дуже велике враженье. Онъ завоевавъ славянську молодѣжь, щобъ обѣчь плеканя національныхъ чувствъ, горнулася до европейской культуры, щобъ зре- сорбувала єи и передала свому народови, щобъ молодѣжь пересякла духомъ гуманизму и по- ступу. Коли народы піднєсуть прапоръ прав- дивої людкости и поступу, — побѣдять. *In hoc signo vinces!* „Мы Сербы — сказавъ онъ, — симпатизуємо съ „Сѣчовиками“, и то власне найбóльше для того, що и они суть прихиль- никами гуманнихъ ідей. Насъ вяже съ ними

Говоривъ ще въ имени Чеховъ п. Водичка и именемъ Хорватовъ п. Альбертъ. Оба они заявили, що вповнъ годятся съ поглядами, высказанными попередними бесѣдниками. Чехъ закончивъ свою промову словами Тараса:

закончивъ свою промову словами Тараса:
„Будьмо сынами сонця правды!
Такъ то отбулося Шевченкове свято у
Вѣдни. Задля повнои гармоніи и загального
одушевлення, можва смѣло назвати его святомъ
славянськимъ. Всѣ Славяне подали собѣ руку
и були якъ ровній съ ровными... Серце славянської
молодїжи тягне си до тихъ, котрій
проповѣдують свободу и братерство. А звѣда

Перегляд часописей.

постараться о вѣтъ часописи рускѣй, якѣй лишь
выходятъ. А то, що на те сказать, що тепе-
рѣшна „Бесѣда Руска“ не має „Зорѣ“ одино-
кои литературнои руской часописи на цѣломъ
свѣтѣ; що на те сказать, що въ „Бесѣдѣ“ не
ма „Нового Зеркала“, одинокои руской гумо-
ристичнои часописи? Окромъ рускихъ газетъ
мусить „Бесѣда“ постараться такожь о най-
изнаменитѣй политичнѣй и литературнѣй вѣмец-
кѣй газеты.

Розбудженъе товарищеского житя могла бы
„Бесѣда“ не съ дуже великими трудностями
выполнити ; треба лишь доброи волѣ и треба
людей мертвыхъ въ заряду усунути, а до вы-
дѣлу взяти людей съ горячимъ сердемъ, а
при тѣмъ съ здоровою свѣтлою головою, а
найдутся такій люде, коли ихъ пошукати.

Далеко тяжше, щобы „Бесѣда“ выповнила свою задачу яко литературне товариство. На разъ не маю въ Буковинѣ окрѣмъ згадувъхъ повыше пп. Исидора Воробкевича и Ом. Поповича нѣкого бѣльше, щобы працювавъ на полі рускої литературы. Однакожъ есть дуже важна литературна робота, котра сама себою не есть такъ тяжкою, а котра лишь потребує муравлиної пильности. Тую роботу можна бы подъ проводомъ „Бесѣды“ зробити. Есть то зборанье пѣсень, оловѣдань, байокъ, загадокъ, приповѣдокъ и пр. въ буковиньско-рускомъ народѣ; дальше докладне описание обрядовъ и звычаївъ; докладне описание Буковины подъ взглядомъ географичнымъ съ помѣщеньемъ рускихъ назвъ, якъ народъ рускій называє села, мѣста, рѣки, горы и пр.; докладна статистика руского населенія въ Буковинѣ, щобы знати докладно, де въ котрѣмъ селѣ суть и колько есть Русиновъ, — коротко скажавши, „Бесѣда“ повинна собѣ въ литературномъ взглядѣ покласти цѣлею: збратори статистично-етнографичный матеріаль въ Буковинѣ и выдати подобну працу, яку незабудтої памяти Павло Чубиньскій подавъ за Русь россійску въ дѣлѣ: „Труды етнографическо-статистической экспедиціи въ западно-русскій край. Томы I—VII.“

Намъ лукалося н. пр. богато развѣ чу-
ги, що въ селахъ подъ Чернѣвцями, заселе-
ныхъ выключно лишь Русинами, жіють Ру-
муны; и тое уходитъ межи людьми за правду,
бо нема научового дѣла, котре-бѣ сю неправду
прокинуло. Каждый скаже, що Дорна Ватра
на самомъ полудни Буковины межи Семигра-
домъ а Румунію есть заселена чисто румунъ-
скимъ населеньемъ; а прецѣ мы тамъ нады-
бали одинъ присѣлокъ цѣлый „Калиновцѣ“
(Kalinesztie) а другого побѣ присѣлку „Геор-
гиены“ съ населеньемъ чисто русскимъ, ко-
трый держится крѣпко свои руской бесѣды.
А се рѣчь дуже важна знати, де есть сегодня
руске населенѣе, а де его нема. Мы не сумнѣ-
ваемося анѣ на хвилю, що хоть якъ сегодня есть
наше политичне становище въ Буковинѣ дуже
нужденне, то мы погодимося съ Румунами на
спольной нашей красной землици и подѣли-
мося Буковиною по справедливости: треба жъ
зи знати, абы мы чужого не бажаючи — и
свого не утратили.

Скажутъ маловѣры, малодухи и малоумній: „А дѣ-жь намъ до того, а десилы, а люде до збиранія сихъ етнографично-статистичныхъ матеріаловъ?“ А мы кажемо: суть люде и силы до того; лишь треба людей выпускati, а они суть у всѣхъ закуткахъ Буковины, якъ-въ рускихъ, такъ и въ волоскихъ га нѣмецкихъ селахъ и мѣстахъ; але треба ихъ пошукати.

Зазывъ сей що до зреформованія „Рускої Бесѣды“ въ Чернѣвцяхъ относимо сего днѣшнімъ письмомъ до всѣхъ Русиновъ буковинскихъ въ надѣи, що имлятся въ сей часъ до роботы, що громадно будуть приступати до „Бесѣды“ и що еи яко огнище, котре має руского духа въ Буковинѣ огрѣвати, зреформують; бо въ противномъ случаю есть — *falsus vates sim* — велика обава, що „Бесѣда Руска“ въ Чернѣвцяхъ вѣдуже довгомъ часъ агине на сухоты.

Переглядъ часописей.

гошь и его допись въ „Kraj u“)
Якій панъ, такій крамъ; яка часопись, такихъ має и дописувателъвъ. Наша неотступна пріятелька „Gaz. Narodowa“, котра поставила себѣ спеціальною задачею „tropienie moskalofilstwa“

навѣтъ тамъ, де его й зовсѣмъ нема, выховуе
очевидно и да провинціи такихъ самыхъ клевре-
говъ для себе, котрй *in partibus* поднимаются
той самой задачѣ. Одинъ зъ такихъ клевретовъ
въ дописи зъ д. 14 марта зъ Комарна накинувся
мокрымъ рядномъ на тамошну руску читальню, а
особливо на недавный вечерокъ при участіи мѣжъ
иншими пп. Нагорного и Вахнянина. Розумѣется,
что такій клевреть вже по природѣ свой не буде
говорити о фактѣ, але о особахъ, надѣючися,
что сама згадка о нихъ зъ его устъ выстарчить,
щобъ оббрѣзкати ихъ болотомъ. Вечерокъ, устро-

еный заходомъ всѣхъ свѣтлѣйшихъ мѣщанъ комарнинъскихъ бувъ посля его думки дѣломъ „gr. kat. wikarego ks. Kołtuniaka i p. Strockiego“, а цѣль его була „wywołanie zatargów społecznych“.

Дивна рѣчъ, що ц. к. староство дозволило щось

Причину поясніє намъ дописъ зъ Комарна, въ ч. 26 „Дѣла“ мѣжъ новинками, казано коротенько про заходы „partuі пагоды“ въ Комарнѣ, котра отсе вже другій разъ дае тамъ безплодно „czytelnię ludową“, синтезъ навѣть съ склепомъ, черезъ що осаги „Gaz. Nag.“ могутъ бути прямо ужити на выгоду, що перечитаний або й не перечитаний, ванье перцю. А позаякъ руска читальня, здорова и на отповѣдномъ грунтѣ посаджена, стина, развивається сильно, а польска, корѣня, вяне и гине помимо штучныхъ агентовъ, — такъ отъ отои и гнѣвъ и брызканье. На ровье, панове! Такій противники, котра ють на насъ съ болотяными мечами, не для насъ. *Calumnia audacter!*

Послѣдними часами довершився у Львовской галицкой налистики фактъ дуже характеристичный для польской журналистики и — не дуже для неї подхлынувшій въ сюжетъ Заложеній рокъ тому у Львовѣ дневникъ „Kurier Lwowski“ змѣнивъ редакцію. Дотеперь же и его редакторъ, п. Масловскій, уступающъ и посады, помѣстивъ въ той часописи „Листовъ до пріятеля“, въ которыхъ высказываясь передъ публикою зъ своей журналистической минувшости. „Курієр Lwowski“ — подхлынувший къ себѣ п. Масловскій, — бувъ зъ разу демократичный, навѣть радикальный. Але се була помылка. Редакторъ критиковавъ высшіе только для того, бо ихъ не зная, а также что уважавъ демократизмъ — анархії. О той анархії, нѣбы то закорѣненої глубокой галицкой супольности, розправляе п. Масловскій, а практический выводъ его листовъ что властиво тѣ, котрѣ у насъ цають, найлѣпшими панами, что для прасы галицкой здалась-бы цензура а для журналистики, вже не дѣмъ поправы, то бодай испытъ вступающаго. Знаючи по троха п. Масловскаго, который вынужнивши зъ емиграціи до Галичинѣ занимавъ уками природничими а опосля при „Gaz. Nowy“ писавъ политику заграницную, мы эти знали, что задумале нимъ выдавництво не да зайде по дрозѣ демократизму, именно задумало п. Масловскій съ справами краевыми обзнакомленый больше-менше на толькѣ, что народжене дитя. Але-жъ мы надѣялись, что бодай съ часомъ може що-небудь навчитися демократизму его, хоть бы толькѣ теоретично есть троха сильнейшій. Отже мы помыслили Читателъ „Дѣла“ неизвестно пригадують себѣ отзывовъ „Курієр Lwowski“ симпатичныи Русиновъ. Руске вѣче было для него тымъ удрученіемъ, отъ котрого онъ почавъ стушати въ поки не дѣйшовъ до цѣлковитого ідолопоклонства передъ истинными теперь у насъ порядкомъ львовскій демократичній, чи радше тромтадрскій дневники, а оѣими и краковска „Nowa Rely“ повитали таку дезерцію Ѣдкими замѣтками скрежетомъ зубовъ, то не диво. Що краковскій „Czas“ огнисто похваливъ п. Масловскаго и „цивильну бѣглагу“, съ якою онъ плюнулъ свой демократизмъ, се таюже не диво. Але красше осудивъ п. Масловскаго однозначно „Czas“ омъ, католицкій „Kurier Poznański“: нѣтъ то бувъ редакторъ, — нише згаданыи никъ въ доиси зѣ Львова д. 14 марта, — зачавъ провадити письмо въ дусѣ крайнѣхъ ральномъ, а навѣть, якъ самъ признається, кальнѣхъ, въ отозвѣ вступной зачовѣвъ, що до тихъ верствъ найнизшихъ, котрѣ нѣкоже чого не читають, — а спеціальність его буде потувати всякий забавы, концерты и паньскіи рывки, що прецѣ мало обходить тихъ бѣди до котрыхъ нѣбы хотѣвъ добрatisя; а въ вѣтвѣ „Листахъ до пріятеля“ вынероя всего впередъ писавъ, и дуже наивно признався, чинаючи выдавать письмо, не зная автографа, котрому дневника, анѣ относинъ галицкихъ нѣчого не знає, не повиненъ братися до выдачіи часописи, а коли познасть свой блудъ, то нѣвиненъ здержуваючися съ его оголошеньемъ доти, коли его зъ редакціи нагонять, але зроби се швидше. Такою сентенцію кончить „Kurier Pozn.“ свой судъ о п. Масловскому, — мы его попрощаемо.

Въ послѣдніомъ (10) члѣ петербургскаго „Kraj-u“ вѣщую галицкій кореспондентъ тої же часописи, звѣстный такожъ „демократъ“, п. Рогозинъ, що „sprawa kolonizacyjna we wschodnich obwodach grzybiera wygażniejsze kształty“. Доносить, що чимъ разъ частѣйше появляючися случаїми миграціи до Америки спонукали деякіи выдѣмъ вѣтовій до внесення петицій, щоби правительство відповѣдною уставовою зробило копець тому. По думцѣ п. Рогозинъ устава духу не поможетъ, а поможетъ толькѣ „розумне переселюванье Мазуринъ до восточныхъ побѣтівъ“. Съ правдивою „нестею“ хотує биъ, що „Товариство генеральне“

на послѣдній засѣдкѣ зборѣ ухвалило, что треба емаграцію направити на виходь. Кс. Брон. Маркевичъ въ Переѣшилѣ предкладае селянамъ свое посередництво въ дѣлѣ переселенія; на Подолью завязуєся спѣлка парцеляційна, которая буде велики маєтки дѣлти на дробнѣ части и продавати селянамъ, — зъ всего того п. Рогошъ надѣясь, что «властітель значайшихъ обшаровъ, коли отдаугут землю своимъ людямъ, а не жидамъ, съ правдивымъ вдоволеніемъ будуть колись могли сказать, что заслужилъ для добра загальнаго». Мы, конечно, не маемъ зовѣмъ ибчого противъ того, щобъ наші вельможніи паны якъ найшишне дочекалися тога вдоволенія, але все таки мы волїи-бъ, щобъ тое вдоволеніе спростили нимъ таки наші селяне, а не Мазуры. Факты, поданіи п. Рогошемъ мы потуемо для того, щобъ звернути на нихъ увагу нашихъ громадъ и заможнійшихъ газдъ. Уважайте, земляки, що земля, то наша подстава, то жерело нашей силы и богатства! Збирайте до купы всѣ свои силы и не выпускайте землѣ зъ підъ ногъ, бо те запропастило-бы будучностъ вашу и вашихъ дѣтей. Нехай позакладаніи по селяхъ касы пожичкові становть вами въ помочі: въ разѣ парцеляції обшаровъ дворскіхъ купуйте, що можете, чи на приватну чи й на громадску власностъ! Мы не противніи Мазурамъ яко такимъ и бажаємо имъ всяко добра на ихъ землі, — але противъ надѣзу ихъ на нашу землю, хочь-бы и зовѣмъ мирного, мы повинніи такожъ мирно а цѣлою окою, спольними силами боронитися!

ПЕРЕГЛДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Въ дебатѣ спеціальній надѣ буджетомъ) забравъ голосъ для 14 н. о. марта при рубрицѣ стати министерства внутрійшихъ дѣлъ пос. Кулаковскій. Ось говоривъ ось якъ: Отношенія въ нашому краю, о скольконо дотыкаютъ моихъ земляківъ, не то що не поправилися, але противно, що погоршилися. Соймъ галицкій виявився соймомъ польскимъ, выдѣль краевый есть чисто польский. Очевидно що се вистарас, коли три мільйони моихъ земляківъ лиши плата. Надѣть въ репрезентаціяхъ повѣтовыхъ не можемъ прійти до нашихъ правъ, бо въ Турцѣ не може бѣ року 1874 прійти до новихъ выборовъ репрезентациії повѣтовихъ лиши для того, що мои земляки суть въ большості. Начальства всѣхъ краевыхъ властей суть совершено въ польскихъ рукахъ, а въ министерствахъ не маемъ майже ні одного висшого урядника, который бы належавъ до нашої народності. Польскіи езуити знаходять все ще въ спокойній посѣданію добровильского монастыря и его маєткѣ и вже тамъ такъ укрѣпились, що думають надѣть тѣмъ, щобъ заволодѣти прочими іншими монастырями. И здається, що имъ се наїть удастся, бо позаякъ наші епископи такъ пооперелякані, що не посмѣють спротивити всемогучимъ езуитамъ. Я просиви тому президента министрії, щобъ зволивъ застановити надѣть тѣмъ чи скідне се съ проклятіемъ помиреніемъ, що черезъ нагромадженіе въ вѣхній Галичинѣ езуитами орудій полонізації и наїщенія насъ, заблъщающе ще глузко занепокоєніе, которое вже перешло въ народній маси. Якъ дѣло стоїть съ рѣвновправностю нашого языка, выходить зъ сего, що для моихъ земляківъ въ числѣ трьхъ мільйонівъ оподакованыхъ моихъ родимцівъ существуетъ узлиша одна середина школа. Утискъ нашої церкви и нашої мовы такъ великий, що анѣ користный засудъ суду державного, который мы выборомъ противъ министра внутрійшихъ справъ, анѣ розпорядженіе давнійшихъ правителствъ, выданіи на нашу користь не можуть охоронити отъ насилій. На львовскому университетѣ, на котрому яко языка выкладового можна уживати одного зъ языковъ краевихъ, а выбіръ одного зъ нихъ, наколи лиши се не стоятъ на перешкодѣ одностороння класифікація професора, Ѹгъ желанія студентовъ зависить, поручено выкладъ педагогики, на тѣологічній вѣдѣ професоровъ, который належить до рускої народности съ симъ выразнимъ додаткомъ, щобъ сихъ выкладовъ не державъ анѣ по нѣмецкимъ анѣ въ нашому языку, лиши по польському. Кваліфікація професора не стоятъ въ тѣмъ случаю на перешкодѣ, позаякъ бітъ належить до нашої національности. Зъ студентовъ же належить 67 до нашої 17 до польської народности. Зъ сихъ польскихъ студенческихъ владѣє 15 совершено нашою мовою, коли зъ 67 нашихъ студенческихъ 16 не знаютъ польского языка. Рекурсъ студенческихъ залагодженіе въ такій способѣ, що въ сїмъ роцѣ шкільному буде обовязувати ухвалъ колегії професій, що однакожъ на другій роцѣ школы: «Кчи на будущій застановляться надѣть тѣмъ?» Хі въ якій способѣ побоць выкладовъ? «Ойтъ языку не належить постара-тися» — «Кохаймо мовою. Такъ виглядає у насъ» — «Съ хорунжою правдѣ!» — Правительство: «Звѣнчайшобъ до серца слова посла Г. Стара мати нову заяву, що безъ свободы національної мочки постара-а о правдивої свободѣ. Доказъ неспоримої правди сихъ слівъ знаходимо въ Галичинѣ. Тутъ бесѣдникъ дотыкає не-

властивостей относячихъ до процесу о головну здраду, который доказує що анѣ на лицу свою бодру, и охорону тайни листової незважаєся, наколи обвинець належать до рускої народності. Бесѣдникъ витыкає усуненіе одинокого заштника рускої народності въ процесу и приписує головну вину засудженію обжалованыхъ партійності предсѣдателя суду. Після Кулаковскаго говоривъ Пахеръ, который въ бесѣдѣ свої витыкає правителству неконсенсіонію въ трактованію роботничого питаня и приписує вину теперійшаго анархістичнаго руху органамъ правителства. — На замѣты попередніхъ бесѣдниковъ отповѣдавъ гр. Таaffe. Его выводы, которыми реаликували на бесѣду Кулаковскаго кульминуютъ въ тѣмъ, що правителство має добру волю перевести въ всѣхъ краяхъ, о сколько се физично можливе, рѣвновправность, але задача стїт въ многихъ отношеніяхъ на перешкоды. — Этъ бесѣдъ витыкалихъ на тѣмъ засѣданію замѣтна бесѣда послѣ Вitezicha. Онь обговорює книжку, видану Італійцемъ Фамбри, котрой авторъ старає доказати, що границя установленій межи Австрію въ Італію р. 1866 для Італії некористній и що для направи сихъ похібокъ належить отобрati Австрія Тріестъ и Істрію — а се есть лишь часть програмы ириденти. Наколи Австрія хоче удержати при Тріестѣ, то мусить попірати змагання Славянъ. Дотеперійша політика правителства есть однакожъ симъ змаганнямъ зовсімъ противна, бо отношенія Славянъ въ школѣ, въ урядѣ въ житію конституційномъ достойній сожаленія. — Дня 15 веляса спеціальна дебата надѣть буджетомъ дальше. Кризи Словенії єть полуднєвомъ Стірії, що не можуть дождатись справедливого уладження своїхъ отношеній и въ школництвѣ, якъ и въ урадахъ суть жертвою нѣмецкого елементу, піднімуть въ палатѣ пос. Воснякъ. Тяжкі замѣты словенського посла не подобалося нѣмецкимъ либераламъ и ажъ двохъ бесѣдниковъ зъ помѣжъ нихъ забирали голосъ, щобъ отвергти їхніхъ заявленій, що противъ надѣжу їхніхъ, піднесенихъ землемъ, зарадити отповѣдне слѣдство. — Болѣша частка засѣданія зъ 15 марта була посвящена розправѣ надѣю статомъ публичного безпеченія. Въ той справѣ забирали голосъ послы Шаффель и Граніч. Першій зъ нихъ представивъ дуже драстично справу бродає по селяхъ, а именно въ низшій Австрії, де бродаги дуже множаться. Законъ ухвалений радио державною 1873 р. неотповѣдний, бо треба було рѣвновасно постаратись о дому працї. — Граніч вказує на лиху организацію служби безпеченія и говорити такожъ за потребу дому працї. — Графъ Таaffe заявивъ при той слуїчності, що правителство причиняется зъ своєї сторони до держави заведенія дому примусової працї въ низшій Австрії.

ЗАГРАНИЦЯ.

Нѣмеччина. Нѣмецка рада державна заходить все ще въ спокойній посѣданію добровильского монастыря и его маєткѣ и вже тамъ такъ укрѣпились, що думають надѣть тѣмъ, щобъ завладѣти прочими іншими монастырями. И здається, що имъ се наїть удастся, бо позаякъ наші епископи такъ пооперелякані, що не посмѣють спротивити всемогучимъ езуитамъ. Я просиви тому президента министрії, щобъ зволивъ застановити надѣть тѣмъ чи скідне се съ проклятіемъ помиреніемъ, що черезъ нагромадженіе въ вѣхній Галичинѣ езуитами орудій полонізації и наїщенія насъ, заблъщающе ще глузко занепокоєніе, которое вже перешло въ народній маси. Утискъ нашої церкви и нашої мовы такъ великий, що анѣ користный засудъ суду державного, который мы выборомъ противъ министра внутрійшихъ справъ, анѣ розпорядженіе давнійшихъ правителствъ, выданіи на нашу користь не можуть охоронити отъ насилій. На львовскому университетѣ, на котрому яко языка выкладового можна уживати одного зъ языковъ краевихъ, а выбіръ одного зъ нихъ, наколи лиши се не стоятъ на перешкодѣ одностороння класифікація професора, Ѹгъ желанія студентовъ зависить, поручено выкладъ педагогики, на тѣологічній вѣдѣ професоровъ, который належить до рускої народности съ симъ выразнимъ додаткомъ, щобъ сихъ выкладовъ не державъ анѣ по нѣмецкимъ анѣ въ нашому языку, лиши по польському. Кваліфікація професора не стоятъ въ тѣмъ случаю на перешкодѣ, позаякъ бітъ належить до нашої національности. Зъ студентовъ же належить 67 до нашої 17 до польської народности. Зъ сихъ польскихъ студенческихъ владѣє 15 совершено нашою мовою, коли зъ 67 нашихъ студенческихъ 16 не знаютъ польского языка. Рекурсъ студенческихъ залагодженіе въ такій способѣ, що въ сїмъ роцѣ шкільному буде обовязувати ухвалъ колегії професій, що однакожъ на другій роцѣ школы: «Кчи на будущій застановляться надѣть тѣмъ?» Хі въ якій способѣ побоць выкладовъ? «Ойтъ языку не належить постара-тися» — «Кохаймо мовою. Такъ виглядає у насъ» — «Съ хорунжою правдѣ!» — Правительство: «Звѣнчайшобъ до серца слова посла Г. Стара мати нову заяву, що безъ свободы національної мочки постара-а о правдивої свободѣ. Доказъ неспоримої правди сихъ слівъ знаходимо въ Галичинѣ. Тутъ бесѣдникъ дотыкає не-

сего не зробимо будемо зъ одиною пропасті впади въ другу. — Кабинетъ Глядстона мусить въ суботнійної нічній засѣданію перебувати тяжку борбу. Ходило о достарченіе грошей на експедицію до Египту. При сїй слуїчності витыкає горица дебата надѣть Египтомъ въ Суданѣ. Колиже бесѣдниковъ витыкає усуненіе одинокого заштника рускої народності въ процесу и приписує головну вину засудженію обжалованыхъ партійності предсѣдателя суду. Після Кулаковскаго говоривъ Пахеръ, который въ бесѣдѣ свої витыкає правителству неконсенсіонію въ трактованію роботничого питаня и приписує вину теперійшаго анархістичнаго руху органамъ правителства. — На замѣты попередніхъ бесѣдниковъ отповѣдавъ гр. Таaffe. Его выводы, которими реаликували на бесѣду Кулаковскаго кульминируютъ въ тѣмъ, що правителство має добру волю перевести въ всѣхъ краяхъ, о сколько се физично можливе, рѣвновправность, але задача стїт въ многихъ отношеніяхъ на перешкоды. — Этъ бесѣдъ витыкалихъ на тѣмъ засѣданію замѣтна бесѣда послѣ Вitezicha. Онь обговорює книжку, видану Італійцемъ Фамбри, котрой авторъ старає доказати, що межи Італії и Іспанії въ 1866 для Італії некористній и що для направи сихъ похібокъ належить отобрati Італія Тріестъ и Істрію — а се есть лишь часть програмы ириденти. Наколи Італія хоче удержати при Тріестѣ, то мусить попірати змагання Славянъ. Дотеперійша політика правителства есть однакожъ симъ змаганнямъ зовсімъ противна, бо отношенія Славянъ въ школѣ, въ урядѣ въ житію конституційномъ достойній сожаленія. — Дня 15 веляса спеціальна дебата надѣть буджетомъ дальше. Кризи Словенії єть полуднєвомъ Стірії, що не можуть дождатись справедливого уладження своїхъ отношеній и въ школництвѣ, якъ и въ урадахъ суть жертвою нѣмецкого елементу, піднімуть въ палатѣ пос. Воснякъ. Тяжкі замѣты словенського посла не подобалося нѣмецкимъ либераламъ и ажъ двохъ бесѣдниковъ зъ помѣжъ нихъ забирали голосъ, щобъ отвергти їхніхъ заявленій, що противъ надѣжу їхніхъ, піднесенихъ землемъ, зарадити отповѣдне слѣдство. — Болѣша частка засѣданія зъ 15 марта була посвящена розправѣ надѣю статомъ публичного безпеченія. Въ той справѣ забирали голосъ послы Шаффель и Граніч. Першій зъ нихъ представивъ дуже драстично справу бродає по селяхъ, а именно въ низшій Австрії, де бродаги дуже множаться. Законъ ухвалений радио державною 1873 р. неотповѣдний, бо треба було рѣвновасно постаратись о дому працї. — Граніч вказує на лиху организацію служби безпеченія и говорити такожъ за потребу дому працї. — Графъ Таaffe заявивъ при той слуїчності, що правителство причиняется зъ своєї сторони до держави заведенія дому примусової працї въ низшій Австрії.

Іспанія. Въ Мадридѣ открыла поліція у секретарії комітету зорілістівъ Моро, описъ всѣхъ републиканськихъ товариствъ військовихъ и на підставѣ сего спису арештували генералъ Веларде и Віллакама, двохъ лейтенантівъ и чотирохъ підфюніцівъ. Журнали испанської доносять, що межи військомъ приготувалися вороги въ дусі републиканському. Декотрій однакожъ не приписують сему рухови величного значенія и кажуть, що се есть лишь докбіченіемъ вороговъ зъ минувшого року. Після новійшихъ війомостів показується, що рухъ революційний приготувався и на провінції, въ наслідокъ чого и на іпровінції арештовано много осібъ. Міністерство постарається однакожъ не застановити конституційнихъ свободъ. — «Ероса» виступає дуже остро противъ Швайцарії и каже, що Іспанія не буде такъ довго мати спокою, доки Зорялля буде въ загдѣ переконала настъ, що въ нашому закутку суть свії сили, котрі въ отоособленію запрощаються, и що жизненість нашого твориства на твердихъ стоїть підвалинахъ. Жаль толькъ, що інтелігенція зъ окрестності, здається зъ причини злоні дороги, не дуже членіенно згромадилася. Тожъ пригадуючи, що підбій вечериці буде ще въ дні 11 (23), 18 (30) и 25 марта (6 л. цвітня) с. р., маємо надѣю обходити їхъ въ далеко численнійшому кружку. — Отъ Відѣлу «Рускої Бесѣди» въ Тернополі пишуть намъ: Мы вже доносили, що въ Тернополі для бібліотеки въ мѣстечку въ поїздѣ калускому

Білорусь. Генер. Грагамъ доносять зъ Свакіма, що всѣ племена межи Синкатомъ въ Токаремъ брали участіе въ битвѣ підъ Таманибъ. Османъ Дигма бувъ головно-командуючимъ але нѣгде не показувався. Межи Арабами есть мінніе, що всѣ племена сгратили довѣрье до Османа Дагми и скоро покорятся. Османъ Дигма увівъ собою 150 жінокъ єть Синкату въ гори. Англичане визначили за їхъ зловленіе 5000 до-лярівъ.

НОВИНКИ.

— Пытанія о читальніяхъ и о братствахъ церковныхъ, о которыхъ було писано въ послѣдній числѣ «Дѣла», — розысякають донерва съ пінѣшнимъ числomъ, бо послѣднімъ разомъ не могли бути витыканія за днія непредвидженію перешкодъ.

— Комісія конгруальнія палати посадъ укоїчала — якъ мы вже доносили въ послѣдній числѣ — свои працї, а пос. Тречекъ въ суботу предложивъ вже президію палати дотичніе предложенія. На витуїв предложенія подає комісія историчній поглядъ на дотацію католицькихъ священиківъ зъ 1782 року ажъ до пінѣ. Друга частка обнимає критику правителственного проекту и витягає поводи, задля якихъ комісія не могла на нихъ згодитись. Проектъ правителства узнала комісія недостаточнимъ и неповнимъ. Неповнимъ для того, бо проектъ не вставляє нѣякої квоти для дефіцітівъ, котрі суть въ переважній частині старшіи и недужні; недостаточнимъ же зъ тогого взгляду, що витягнути дуже малі запомоги зъ каси держави для низшого клира. Після прав. проекту рѣчна пересічка запомога священика витягає 11 зр. Третя частка предложенія мѣстити внесення комісії, котра підвидує передовомъ запомоги для низшого духовенства, для адміністратор

брали выдѣль — Въ селѣ Бѣлой юдѣль Тернополемъ утворився заходами о. Крушельницкого и колькохъ селянъ кружокъ надѣлъ 30-ти селянъ для заложенія читальни. Статутъ высыпало сими дніми до затверженія.

— Зъ Заболотець пишуть намъ: Два молодыя прабоки-волыни, Никола Божинський и Александръ Маевскій въ 1-шої роты пѣхотного Яновского полку въ волынскомъ губерніи, житомирского уѣзда, уѣхали черезъ границу до Галичини и помимо тоогъ, что тамъ мають богатыхъ родичей, въ Заболотцахъ мусятъ себѣ тяжко заробляти на кавалокъ хлѣба. Причиною ихъ утечіи була мука, якої дѣзнали въ службѣ войсковой. Чому то у воїску не обходится съ людокими дѣтими по людски? Чому ихъ товчуть, гулюють на нихъ, пакостять имъ, не даютъ имъ добре ѿсти, словомъ доводять ихъ до роспаки, такъ що ажъ мусятъ дезертерувати за границю, покидаючи родину и все свое добро?

— Першій поїздъ ярославско-сокальской желѣзницѣ прибути 13 л. марта зъ Ярослава до Белза, а 19 л. марта до Сокала.

— Въ Тріестѣ вибухла днія 17 л. марта підкинена петарда при будынку ц. к. намѣстництва, але нѣкого не ранила.

Вѣсти епархіальни.

Зъ Епархії Львівської.

Презенту на Томачъ получивъ о. Порф. Ступницкій; 2) презенту на Чехи для о. Вол. Колянковского затвердивъ золочевскій судъ окр. яко властъ надъбѣкунца.

Въ пропозицію на Сороки принятія оо. I Ив. Могильняцкій зъ Сорокъ, II Володим. Озаркевичъ зъ Белелуї.

Введеній оо. 1) Зенона Сѣменовичъ яко завѣдатель Болехова (по увѣльненію о. Мих. Калинца); 2) Ант. Носковскій яко сотрудникъ въ Грожанцѣ; 3) Климент. Соневицкій яко сотр. въ Яблоновѣ; 4) Мих. Бачинський яко капелянъ Григорівської.

Завѣдательства получили оо. 1) Ів. Бирчакъ въ Побережи; 2) Андр. Грыбъ въ Хотѣні; дек. калуского.

Канон. інституцію получили оо. 1) Іосифъ Курмановичъ на Новосѣльї загадчий; 2) Мих. Громницкій на Августівку; 3) Теод. Ткачъ на парохію при карномъ дому въ Станиславовѣ.

Уебельникъ отъ конкурса испытуо оо. 1) Ал. Залузкій зъ Бураковки; 2) Север. Навроцкій зъ Шляхтице; 3) Онуфр. Симонъ зъ Дебеслава.

Митр. консисторія вставила до презид. ц. к. намѣстн. дотычно презенты для о. Ів. Рудницкого на Выбочку.

Завѣданій до кан. інституції о. Іоах. Федюкъ на Угерско.

Увѣльненій отъ завѣдательства Плѣснянъ о. Петро Богачевскій.

Зъ Епархії Перемышлької.

Сотрудничество получили оо. 1) Григ. Гонтарскій въ Малівской воли; 2) Ант. Дыгалевичъ въ Кальниковѣ; 3) Ів. Несторовичъ въ Балановцахъ.

Завѣдательства получили оо. 1) Юстинъ Манастирскій въ Белзѣ, дек. потелицкого; 2) Ів. Леонтовичъ въ Броницѣ, дек. мокрянскаго; 3) Іосифъ Мащакъ въ Бахурѣ дек. бѣрчанскаго; 4) Кароль Белкотъ въ Залѣскѣ воли, дек. ярославскаго.

Канон. інституцію получивъ о. Іоанъ Бѣрцкій, на парохію въ Рускомъ селѣ.

Завѣданій до кан. інституції на пар. Ярославъ о. Ів. Хотинецкій, капелянъ зъ Коровникъ.

До рукополагання явилися въ домъ пресвітерій принятій кандидаты: 1) Конст. Грицикевичъ, Іав. Гостицький, Ант. Яцѣвъ, Ів. Кузѣвъ, Климент. Хотинецкій, Левъ Бѣрцкій, Александ. Брунекъ, Ів. Голінъ, Леоніт Шемельякъ, Мих. Турицький, Іосифъ Яворскій.

ПОСМЕРТНІЙ ВѢСТИ.

— О. Іосифъ Качковскій, греко-кат. капелянъ волиній, отпачаний крилошанськими експозиторіями и золотымъ крестомъ pro pannis meritis, стаціонований въ Вѣдни упокоився 3 (15) марта с. р. въ 49-мъ роцѣ житя, а въ 24-мъ священства. Вѣчна ему память!

— На руку Бурую въ Бережанахъ зложили або прислали отъ дня 1 л. вересня мин. р. до дня 29 л. лютого с. р. слѣдуючій Вп. Панове, Панѣ и Товариства. По 100 зр.: Рады повѣтовъ въ Перемышлянахъ и Бережанахъ. — 50 зр.: Ставропігійскій Інститутъ въ Львовѣ. — 24 зр.: Глинерія Мойсеевичъ въ Джуринѣ (до тої складки причинилися: Д. Гиршгорнъ 2 зр.; зъ акафисту въ церквѣ джуринецькій 1 зр. 50 кр. и 1 зр. 3 кр.; В. Сп. 1 зр. 47 кр.; оо. А. Маланюкъ зъ Павловки, С. Яримовичъ зъ Джурина, А. Чемеринський зъ Коссова, І. Лотоцкій зъ Половець, П. Білінський зъ Куйданова, Гр. Коцковскій зъ Трибуховець, пп-ове М. и К. Крижановскій и п-й Г. Мойсеевичъ, І. Солецка и І. Цѣлінська по 1 зр.; В. Цѣлінський, С. Цепенда, І. Островерха, П. Червінський зъ Поморець, М. Костецкій зъ Пышковець, Кл. Турба (?), Ст. Качановскій, Ем. Яримовичъ, Магда Цепенда и Т. Бачинський зъ Романовки по 50 кр.; П. Стадникъ и Д. Іасашинъ по 25 кр.; П. Ходоровскій, І. Котюкъ, Варвара Стадникова и А. Качановска по 20 кр.; М. Крижановскій, Ю. Спринський, П. Блаженкій,

Г. Цепенда, К. Гнатинъ, Теодоръ и Анна Палажеки по 10 кр.). 20 зр. 50 кр.: В. Багримовичъ зъ Вишнівчика (до тої складки причинилися: гром. Гайворонка 3 зр.; Могильницкій зъ Вишнівчика, Тышковскій зъ Гайворонки и о. Борисівичъ зъ Зарваницѣ по 2 зр.; Крушельницкій зъ Зарваницѣ 1 зр. 20 кр.; Рильський, Грыневичъ и оо. Загримовичъ и Завистовскій зъ Вишнівчика; Мессингеръ и о. Савула зъ Зарваницѣ, и о. Симоновичъ зъ Бобулинцѣ по 1 зр.; Борецкій зъ Зарваницѣ, Курницкій и Серединський по 50 кр.; Смішкевичъ, Камінський и Костюкъ зъ Вишнівчика и Топорець по 40 кр.; Курикъ зъ Вишнівчика 20 кр.); о. А. Медвецкій зъ Вербичевець. По 5 зр.: оо. Ігнатій Кучинський зъ Шкла, М. Онишкевичъ зъ Коростовичъ, Н. Котлярчукъ зъ Кривенького, тогожъ родина, и Ст. Трухимъ зъ Семерівки и п-й І. Васильковска зъ Могильницѣ. По 4 зр.: М. Мойсеевичъ зъ Залозець и оо. В. Чировскій зъ Бабинцѣ, и І. Лопачинський зъ Выспи бѣть себе и бѣть гром. Мельна. 3 зр. 33 кр.: о. Н. Кучинський зъ Лучинець. По 3 зр.: оо. І. Мойсеевичъ зъ Ценева, І. Мельницкій зъ Львова, І. Лужницкій зъ Жукова, І. Слюзоръ зъ Скалати и І. Варапучинський зъ Пропшови, пп. Р. Роговскій зъ Курянъ, дръ Кравичъ зъ Рогатына и гром. Бабинцѣ. 2 зр. 20 кр. Патомцѣ львівської гр. кат. семинарії. По 2 зр.: В. Іванський зъ Рогатына, Т. Мироновичъ зъ Ольбіївцѣ, Т. Досинчукъ зъ Підграєць, Сестрицѣ церкви Свистельницкої, оо. А. Билинкевичъ зъ Куропатникъ, Н. Винницкій зъ Бурштина, Ник. Филиповскій зъ Настасіна и С. Ткачунчикъ зъ Бовшова. По 1 зр. 50 кр.: П. Дуткевичева зъ Бережанъ и церковне братство въ Свистельникахъ. 1 зр. 20 кр. І. Кукуревичъ зъ Потугоръ. 1 зр. 1 кр.: І. Дудровичева зъ Бережанъ. По 1 зр.: М. Марциковскій и І. Савчинський зъ Рогатына, Ф. Громчевскій зъ Заливокъ, П. Мойсеевичъ и Е. Мойсеевичевна зъ Ценева, Е. Кириловичъ и Е. Бовшова. По 1 зр. 50 кр.: П. Дуткевичева зъ Бережанъ и церковне братство въ Свистельникахъ. 1 зр. 20 кр. І. Кукуревичъ зъ Потугоръ. 1 зр. 1 кр.: І. Дудровичева зъ Бережанъ. По 1 зр.: М. Марциковскій и І. Савчинський зъ Рогатына, Ф. Громчевскій зъ Заливокъ, П. Мойсеевичъ и Е. Мойсеевичевна зъ Ценева, Е. Кириловичъ и Е. Бовшова. По 1 зр. 50 кр.: П. Дуткевичева зъ Бережанъ и церковне братство въ Свистельникахъ. 1 зр. 20 кр. І. Кукуревичъ зъ Потугоръ. 1 зр. 1 кр.: І. Дудровичева зъ Бережанъ. По 1 зр.: В. Гургула зъ Путятинець, В. Кириловичъ и Козачекъ зъ Рогатына. — Кромѣ того вилынуло до касы бурсової: зъ вечерка деклям-музикального отъ танціями устроенного днія 17 (29) сѣчня с. р. 197 зр. 11 кр.; зъ "гры въ цвѣты" на тѣмѣ же вечерку 89 зр. 7 кр.; процентъ 6% отъ капитала вилынувшій за часъ бѣть 1 линія до 31 грудня мин. р. 45 зр. 27 кр., колядка чрезъ учениківъ гимн. въ Рогатынѣ зѣбрана 4 зр. 29 кр. (до складки причинилися Т. Іасасевичъ 40 кр.; Цыбуль 30 кр.); колядка зъ Мартинова 4 зр. 31 кр.; колядка молодїжи Бабинецкої 4 зр.; зъ досовна портрету бл. п. Волчака 3 зр. 60 кр.; складка въ церквѣ Ценівської (трудомъ п-ї М. Сѣркової) 2 зр.; складка зъ Вербовець (приславъ М. Лихій) 2 зр.; колядка зъ Ольховця 1 зр. 90 кр. отъ учениківъ VII. класы гимн. за брошурою даровану имъ Вп. професоромъ Фр. Іаїорскимъ 1 зр. 75 кр.; дробні складки (трудомъ п-ни Е. Глѣбовицкої зъ Бережанъ) 1 зр. 70 кр.; акафистъ бѣтійанъ о. І. Мойсеевичемъ зъ Ценева 1 зр. 50 кр.; дробні складки при розличныхъ случаїяхъ заряджаній 1 зр. 8½ кр.; зъ розпродажи статутовъ 1 зр. 5 кр.; акафистъ бѣтійанъ о. І. Дикимъ зъ Мартинова 84 кр.; бѣть Е. Н., П. Д., І. Г. выграваныхъ въ карты 60 кр. Всѣмъ жертвователямъ складається сердечко и широ-руске Спаси Богъ! — Отъ Видлу Рукою Бурсы.

Подяка.

Всечестинійшому Дру Комарницкому, префектови львівської духовної семинарії рускої, за чинну участъ въ похороннѣмъ обрядѣ, а Високо-пovажанымъ пп. Питомцямъ за звеличанье своимъ прекраснимъ спївомъ похорону моего незабутного бл. п. Мужа, Фердинанда Бавмана, складаю прилюдно мою найширійшу подяку.

Текла зъ Олишкевичъ Бавманъ, 1031-(1-1) жена Покїйного, вдова.

РОБОТНЯ СУКОНЬ ДАМСКИХЪ

и одяговъ дитячихъ

Іосифы Петраньской

при улиці Скарбковської ч. 37 (партерь) во Львовѣ.

Удѣляю такожъ основною
НАУКИ КРОЮ

посля французкої методы.

Цѣни умѣреній.

Переписка Редакції и Администрації.

Всѣхъ Вп. Дописувателѣвъ нашихъ просимо писати свои дописи по можности въ разно (особливо жъ имена власні и цифрові даты), що бы не зъ нашої вини неолучалися фактичні похибки. Рѣвно-жъ просимо нашихъ Вп. Дописувателѣвъ под-писувати свои дописи повнимъ іменемъ, а если намъ ще не знані, то подавати і свое званье и мѣсто замешканія. Дописей безъ підпису мы якъ доси не умѣщували, такъ и на будуще не зможемо мѣстити — задля причинъ,

розумійшихъ. — Всч. А. Л. въ С. Вѣсти въ яльний зъ Перемышля добаємо мы въ руки и найшивидше; прочѣ рускі часописи въ познѣшіе зъ "Дѣла" ихъ перепечатують настѣнъ отже подаються вѣсти епархіальни жъ швидше и найповнѣшіе.

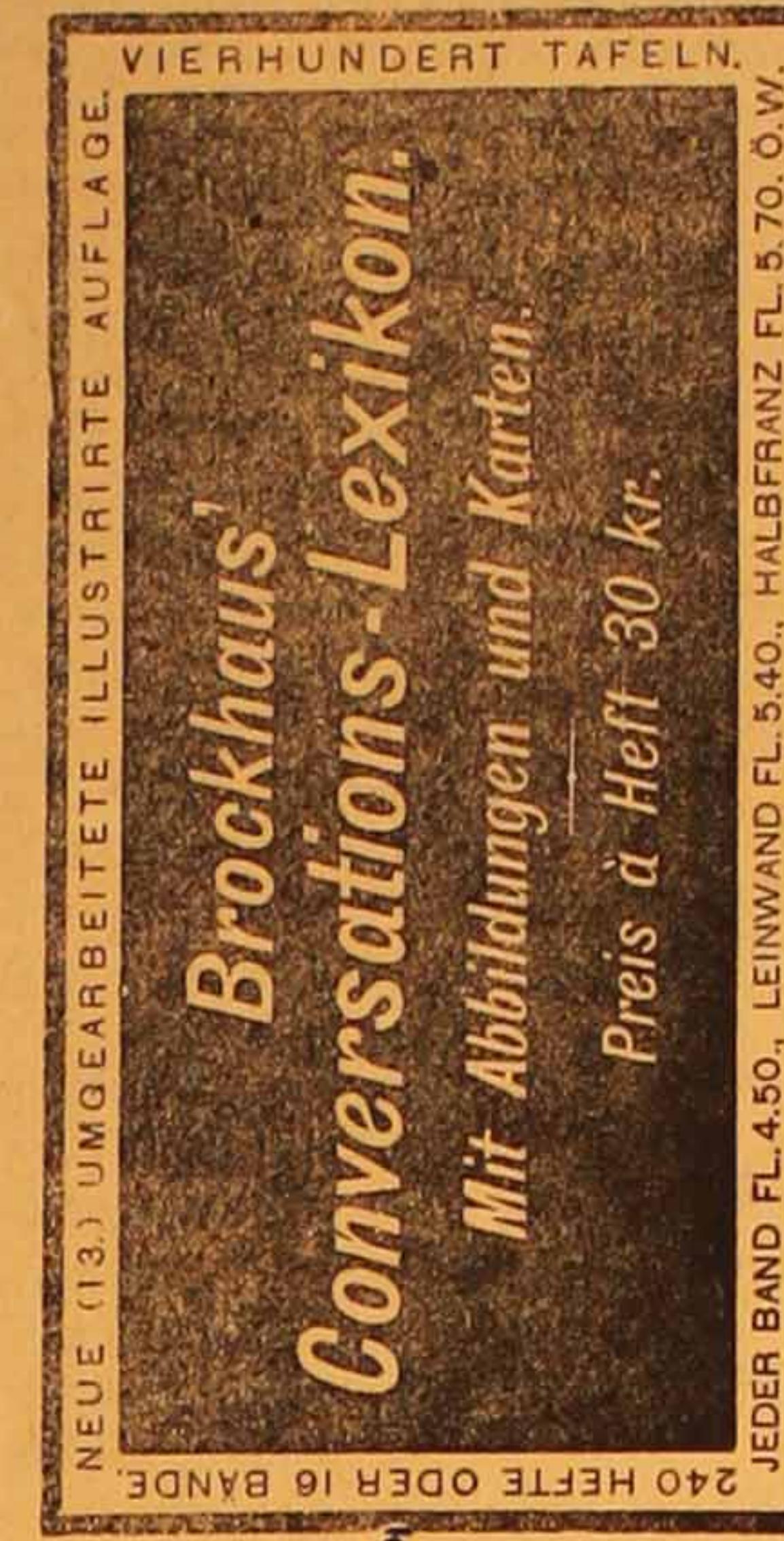
Аптека РУКЕРА во Львовѣ поручав

Вибрекування и капсули зъ ростинъ тісно. Фляшка вибрекування 40 кр., капсуль 10 кр.

Пшениця яра,

дуже выдатна и чиста на насѣннѣ по 12 зр. за 100 кил. черезъ Народну Торговлю во Львовѣ.

Воску пошукуєся.

Муштарда - Естрагонъ

въ патентованому опакованію.

Викторъ Шмидтъ и Сыни.

Вѣденська спеціальність

найліпша тутешня марка ¼, ½, ¾ кілької слонки правдивий лише въ фирмово и охоронную маркою може добрать въ всѣхъ скляшахъ, торговляхъ корбінными товарами и деликатесами.

Для падходячого празника Пасхи есть до набута печатана

Пасхи есть до набута печатана въ велику 4-ку 1040-(1-2)

Утреня въ Недѣлю Пасхи

въ промологій ноты уложена І. Ваномъ Кипрійномъ побоя напіввѣдь Львівськихъ и Перемышльскихъ

по 55 кр. съ пересылкою по почтою, якъ такожъ автографова

найбільша литургична на четыри голоси мѣшаного хору (въ партитурѣ

голосами) по 2 зр. у

о. Захарію Підляшевскаго

ІІ проповѣдь при гр. кат. катедрѣ въ Переяславіи.

Грошъ зъ розпродажи за новыс-

ше наведений дѣла ужіються на пе-

чатанье "Учника початковыхъ